

DOMINGO XXV TIEMPO ORDINARIO (CICLO A)

Las lecturas de hoy nos recuerdan que nuestros planes no son los de Dios ni nuestros caminos los suyos. Tenemos la tentación de medir a Dios con nuestro rasero, en lugar de dejarnos medir por el suyo.

La parábola del Evangelio en la que todos los trabajadores, con independencia de la hora en que se han incorporado a la faena, reciben el mismo salario no ilustra la justicia de Dios, sino su misericordia. A nosotros nos toca responder en el mismo momento que Dios me llama.

Se nos recuerda que la salvación es un don gratuito y, por tanto, inmerecido. Y este punto es importante no olvidarlo, porque a lo largo de la historia de la Iglesia han sido muchos quienes han creído que se salvarían por sus propias obras. Ya san Agustín advertía contra los pelagianos que el bien que hacemos es posible por la gracia de Dios. La llamada a ir a la viña ya es una gracia, y el salario final, otra gracia.

Al final todos recibieron el mismo denario. La recompensa, y es preciso considerar esto, es el mismo Jesucristo, su misma vida. La paga es una dignidad. Si la recompensa eterna fuera material, podríamos entrar en ciertos cálculos de proporcionalidad para ver qué es lo que Dios nos tiene que dar en función de nuestras obras. Pero como lo que se nos ofrece no guarda proporción alguna, porque es de un orden infinitamente superior, todo cuanto recibamos será gracia. Y es que Dios nos comunica su misma vida, la única vida feliz y eterna, vivir para siempre en su amor.

Precisamente esa desproporción entre lo que merecemos y lo que Dios quiere darnos nos ayuda a no juzgar lo que hacen los demás. Se trata de trabajar por el bien de la Iglesia.

Por eso la Eucaristía es un anticipo de la gloria: recibir inmerecidamente a Dios mismo. “Señor, no soy digno de recibirte, pero una sola palabra tuya, bastará para sanarme”.

25-ТА НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ТИЖНЯ (ЦИКЛ А)

Сьогоднішнє читання нагадує нам, що наші плани не є Божими планами, як і наші шляхи не є Божими шляхами. Ми піддаємося спокусі міряти Бога своєю міркою, замість того, щоб дозволити, щоб нас міряли Його міркою.

Євангельська притча, в якій всі працівники, незалежно від часу доби, отримують однакову платню, ілюструє не Божу справедливість, а Його милосердя. Від нас залежить, чи відгукнутися в той самий момент, коли Бог мене покличе.

Нам нагадують, що спасіння є безкоштовним даром, а тому незаслуженим. Важливо не забувати про це, адже протягом історії Церкви було багато тих, хто вірив, що спасеться власними ділами. Вже святий Августин застерігав пелагіан, що добро, яке ми робимо, стає можливим завдяки Божій благодаті. Заклик іти у виноградник - це вже благодать, а остаточна плата - ще одна благодать.

Зрештою, всі отримали однаковий динарій. Нагородою, і це дорогоцінно, є сам Ісус Христос, його життя. Плата - це гідність. Якби вічна нагорода була матеріальною, ми могли б провести певні розрахунки пропорційності, щоб побачити, що Бог має дати нам відповідно до наших справ. Але оскільки те, що нам пропонується, є непропорційним, оскільки воно є безмежно вищого порядку, все, що ми отримуємо, буде благодаттю. Бог передає нам своє життя, єдине щасливе і вічне життя, щоб ми жили вічно в Його любові.

Саме ця диспропорція між тим, на що ми заслуговуємо, і тим, що Бог хоче нам дати, допомагає нам не засуджувати те, що роблять інші. Йдеться про працю на благо Церкви.

Саме тому Євхаристія є передчуттям слави: прийняти самого Бога незаслужено. "Господи, я не гідний прийняти Тебе, але одного Твого слова достатньо, щоб зцілити мене".